Forradalmak hónapja - október

Milyen forradalmak is? Egyik legfontosabb ünnepünk mellett? Amiről méltón átgondolva, sosem tudunk megemlékezni, mert ha ezt tennénk, megbecsülnénk azt az áldozatot és nem úgy működnénk, hogy azzal mindent kockára teszünk. Akiknek nem maradt vesztenivalójuk egy háborúban, majd egy borzalmas rendszerben megfosztva legértékesebb, legfontosabb dolgaiktól, beleértve szabadságuktól (aminek azért akkor más jelentése volt) és nem lévén hova hátrálni, lépték, amit léptek. Ezzel pedig megteremtették a lehetőséget a követő generációknak, hogy nekik azután legyen mit elveszíteni, ha nem vigyáznak örökségükre. Ezt nem köszöntük meg még eléggé. Életünkkel, hűségünkkel, összetartásunkkal, hazaépítéssel bizonyosan nem. De hát, a jólétében ki az, aki hálával tudatosítja azt, ami megadatott?

Van forradalom, ahol a népnek nincs vesztenivalója, nincs hova hátrálni és van, ahol mindent, elődök áldozatával megszerzett javakat, jogokat, szabadságokat el lehet elbukni. Vannak a jólétben „forradalmi” ifjak, akik ennek a forradalmi szellemnek tartják örökösüknek magukat és azt hiszik, ha randalíroznak és botránkoztatnak az utcán, a közösségi oldalakon, az a forradalom.

Évtizedekkel ezelőtt gondolkodtam el azon, hogy a jóléti államokban elképzelhetetlenek a forradalmak, mert mindenkinek van bőséggel vesztenivalója ahhoz, hogy felborítsa az asztalt Amennyiben, tudatában vannak a tömegek, mit veszthetnek. A rend, béke felborításának következménye nem is Isten büntetése, ez a világi ember természete, mikor a jólétben élő, de mégis elégedetlen hálátlanoknak el kell veszíteni a fontosakat, hogy azokat felismerjék és sírják vissza az időt, amíg megvoltak.

Milyen forradalom jöhet még szóba?

Szent Ferencnek is a hónapja van. De kinek jut eszébe a forradalom róla? Azoknak, akik ismerik az alázat erejét és fegyverét.

Az igazságkereső ember hajlamosabb lesz az ítélkezésre. A gonosz is kihasználja ezt és igazságnak látszó dolgokat tár az áldozata elé, azzal, hogy: Nem látod, mekkora igazságtalanság van itt? Meddig tűröd ezt? Miért hagyod? Tenned kell valamit! Változtatnod kell! Harcolnod kell az igazságért!

Ferenc is bizonyosan szenvedett otthonának, az egyháznak a fogyatékosságaitól, bűneitől, kettős mércéitől, képmutatásától. Meg sok mindentől, ami emberi gyengeség, gyarlóság, amely ugyanúgy előfordul bárhol másutt, ahol szintén emberek vannak. Isten küldetésében lenni önmagában nem garancia az életszentségre. Azon múlik, miként tudjuk azt beteljesíteni. Nem arra kér minket, hogy országát tűzzel-vassal építsük, vagy esetleg közben meg is gazdagodjunk rajta. Istentől mindenkinek van feladata és ez nem csak az egyház hivatalos tagjaira vonatkozik, hanem még a hitetlenekre is, ha számolnak Istennel, ha nem.

Szóval, Ferenc megszenvedhette az akkori egyház működését. Mi volt a forradalom, amit elindított? Eldobott mindent magától, meztelenre vetkőzött és erre hívott meg követőket. A bűnökre, mint a kevélységre, a hatalmaskodásra, a kapzsiságra, kétszínűségre válaszként tiszta kiüresedést, alázatot vett fel, ami felragyogott a homályban élő, lopakodó hatalmaságok között. Ezzel egyben csapást is mért.

Nem gondolnám, hogy egy szóval is kritizálta, támadta volna az egyházat, csak ezt az alázatot szerette volna gyakorolni, felmutatni. Ezzel, szektásnak tűnhetett és gyanús is lett az elidegenedett intézményben. Nem véletlenül emlegették fel az inkvizíciót gáncsolói, hiszen ellenkező irányban ment az egyházzal (pontosabban, annak

számos tagjával), még ha nem is mocskolódott, nem is írt petíciót és nem hergelt forradalomra jámbor és alázatos embereket.

Mit is gondolhatott Ferenc ezzel a stratégiával, mikor minden történelemben az igazságra kényes igazságharcosok, magukat türtőztetni nem képesek rontottak neki olykor valóban igaz embereknek is? Az életben a legjobb stratégia Jézus stratégiája, de mivel a jólétben ezt vállalhatatlannak tartják, csak a végső órákban ismerik fel. Vélhetően ezért tette, amit Jézus a farizeusokkal. Bemutatta az igaz utat, tudást és hatalmat!

Az akkori döntőbíró, a pápa lelkivilága is megérne egy könyvet, ha ugyan nem írtak róla. Ha próbálkozott volna megtisztulási reformokkal, alighanem elbukik. De egy látványosan igazhitű és pallérozott, de legfőképpen alázatos ember kiváló alak lehetett ennek a szándéknak a zászlaján. Azt is megmutatta, hogy őt követve vagy belőle tanulva, hogy tisztulhat meg és nyerheti meg igazán az egyház az embereket és segítheti őket az üdvösségre.

Volt persze a történelemben hasonló helyzet, ahol az igazságharcos, világi stratégiát vállalt és a bűnöket, hibákat még súlyosabbakkal próbálta orvosolni, ami elképesztő világégést, rombolást hozott mindenkire.

A bűnök következményeit nem csak az elkövetők és közvetlen környezetük szenvedik, de az örököseik is. Előttük két út áll: az igazságharc folytatása vagy a kiengesztelődésben a közeledés a megosztottságban. Melyik a fontosabb? Az igazságunk vagy a közös igazság? Ezért különösen igazságharcosoknak ajánlom az igazságkeresést, ami közös, kitartó és alázatos munkával közös igazságokban tud gyümölcsözni!

2026. október